

Priča koja sledi nije zasnovana na istinitim događajima, što niukoliko ne znači da, korišćenim dokumentima i faktografijom, nisam učinio sve da ona postane moguća. Uostalom, književnost i život se neprestano prepliću. Zar ne?

Prvo poglavlje

Ne poželi ništa što je tuđe.

Deseta Božija zapovest

*Ljubav ne prolazi, samo menja oblik.
Uzima drugačiju formu kada naiđe na
prepreku koju ne može da savlada.*

Najl Vilijams

Narator:

Svaka priča o preljubi je različita: ima sopstvenu dramaturgiju, silovite rukavce, neočekivane zaplete i manje-više logična razrešenja. Nasuprot njima – sve priče o ljubavi su slične. Stereotipno predvidive, zato što u svojoj senci uvek sadrže i poneku priču o preljubi. Otud i jesu stravično dosadne. U stvari, priče o ljubavi uopšte ne postoje. Čitav Holivud, njegove sapunice i otužne romanse – obični su falsifikati!

Ljubav bez preljube jednostavno ne postoji. Ili ne može da postoji dugo, što u suštini izađe na isto. Kao u dvostrukom ogledalu – ljubav se kroz preljubu samo-ostvaruje, iskušava limite i proverava sopstvenu gustinu. Preljuba, ma koliko paradoksalno zvučalo, predstavlja lepak svake istinske ljubavi. Ako ne prava, ostvarena preljuba, onda bar mogućnost iste. Zamišljena ili priželjkivana. Pokušana a nedoživljena. Sanjana ili izmaštana... Mogućnost preljube je onaj Damoklov mač koji lebdi u vazduhu iznad glava zaljubljenih. Samo kroz preljubu želja se artikuliše u tolikoj meri da onaj koji želi s vremenom sâm prestane da postoji. Stopi se s vlastitom željom do te mere da, umesto njega, nastavi da živi samo njegova želja...

Sonja: Ona je Ja

Moj život? Koji od mojih života?

Štefan Cvajg

Iskrenost gnjavi. To je neefektno.

Vitold Gombrovič

1.

Kao što, ležeći na steni, telo postepeno upija akumuliranu toplotu Sunca – tako je i ta zmija mojim organizmom pronosila grozomornu jezu čiju hladnoću nemam s čim da poredim. Uvija mi se uz članak, spiralno gmižući nagore, ka bedrima – da bi se na kraju, poput kakve umiljate mačke, sklupčala na mom stomaku, usled čega ne smem da načinim ni najbezazleniji pokret. S vremenom, temperature naših tela počnu da se izjednačavaju – s tim što se ona kritično zagrevala a ja zabrinjavajuće hladila. Kao kad sam sa jedanaest godina, kličući po zamrznutoj površini Ludaša, nepažnjom upala u jezivo-hladnu, polusmrznutu vodu jezera. Dolazi mi već treću noć. Strah od nje toliko mi se uvukao pod kožu da panika počne da me hvata čim osetim kako bih mogla zaspati. Pokušavala sam da menjam ritam odmora – da spavam po danu, a da noću bdim – ne bih li je dočekala spremnija. Danas, recimo, dok sam spavala, sanjala sam kako Igor i ja, držeći se za ruke, hodamo nekakvom ravnicom. Krajnje idiličnom. Ne uspevam tačno da *lociram* gde se predeo nalazi, ali mislim da na

javi tamo nikad nismo bili. U jednom momentu ruke nam se razdvoje i počnem da propadam u duboku jamu što se neočekivano stvorila ispod mojih stopala. Po dužini pada ne uspevam da odredim koliko je rupa u koju tonem duboka. Rekla bih desetak metara. Možda čak i više. Tada – umesto da tresnem o njeno apstraktno dno – počnem da uranjam u nešto meko. Ljigavo. Hladno. Nesumnjivo mekano. Pre no sam se pribrala, kroz glavu mi proleti misao kako je opet u pitanju ona. Mislim zmija. Onda shvatim da nije reč o jednoj, konkretnoj – već o stotinama, možda i hiljadama isprepletenih zmija koje, poput vazdušnog jastuka, prihvataju moje telo, spasavajući ga da se od udara o kamenito dno sasvim ne rasprsne. Po sporosti, tačnije obamrlosti njihovih pokreta, zaključim kako sam u zmijarnik upala tokom zimskog sna. Usporavam disanje, nastojeći da ga ujednačim s njihovim, strepeći da bi lupnjava mog srca mogla da ih probudi. Zmije su teške. Debele. Svaka od njih dugačka je najmanje pet, šest metara – mada, bez sumnje, ima i mnogo dužih. Odozgo čujem Igora kako me doziva. Šapućem da bude tiši. Začudo, taj šapat nekako dopre do njega. Spazim kako se naginje, pokušavajući da mi doturi nekakvu granu za koju bi trebalo da se uhvatim. Ne vredi – ruke su nam oboma isuviše kratke. Do mozga mi u trenu dopre informacija da se zmijska podloga, po kojoj sam pružena, sve energičnije njiše. Svojim repovima, svojim vratovima, zmije sve čvršće stežu moje telo. Stisak im je jak. Nepokolebljiv. Tad se probudim. Nekad mi, probuđenoj, dugo treba da shvatim u kojem sam gradu. Ili koju ulogu u tom trenutku igram. Ne mislim

na pozorište – već na takozvanu stvarnost. U mojoj glavi san i java toliko su pomešani da mi se čini kako postoje najmanje dve realnosti. Jedna – ova koja jeste, i druga – kakva bi mogla biti. Neprekidno se preklapaju. Umesto da živim – nastojim da im se prilagodim. Mi glumci smo prirodni talenti za to. A kad se svetla pogase, kad siđem s pozornice i zakoračim u *realan život* – tad jedva čekam povratak na scenu. Bez uzbuđenja život gubi čar. Poslednjih nedelja počela sam intenzivno da masturbiram. Najlepše mi je kad *to* radim danju. Dok je Igor još na poslu. Noću nikad ne mogu da se opustim. Legnem u krevet. Zažmurim. Započnem... Ipak, kad god bih masturbirala noću, nešto je manjkalo: ili je kamion šmrkom polivao ulicu, ili bi vetar poludelo kloparao dotrajalom, plastičnom roletnom, ili bi komšija u stanu do nas televizor odvrnuo do daske, ili je pak sve bilo isuviše tiho... Noću mi prosto nije išlo. Pri dnevnom svetlu *TO* je dobijalo puni smisao. Iako je potencijalno ometajućih zvukova tada kud-i-kamo više, organizam se po danu lakše privikne na njih. Pošto mi je krevet malkice pomeren u stranu, roletne nikad ne spuštam do kraja, jedino malo pritvorim prozor. Mogućnost da budem zatečena toliko me uzbudi da pogled pretpostavljenog drugog osećam svud po sebi. I pre no što je Igor našao ljubavnicu, znala sam da nijedan muškarac neće moći da me zadovolji na način na koji to mogu moji prsti kada se nađu na *pravom mestu*. Osećaj koji me preplavi u trenutku svršavanja učini da sve zaboravim. Kao da se razlijem, iscurim, i skupa sa mnom oteku i sve moje

uskraćenosti. Samo tad sam cela. Tokom studija, više puta eksperimentisala sam i sa kolegicama s klase, ali bilo je razočaravajuće... Otkad se zaljubio, Igor svoje frustracije više ne istresa na mene. Iznenada su utihnula ničim izazvana nezadovoljstva. Neobjašnjive nerveze. To da iz čista mira, usred ručka ili gledanja filma, bez konkretnog povoda prsne tako da do kraja dana ne uspe da se sastavi. Otad spavamo u zasebnim sobama. On na kauču u dnevnoj, dok se ja *baškarim* u spavaćoj na bračnom. Često masturbiramo u isto vreme. Kad ga čujem kako se u pola noći šunja po kući, krišom paleći svetlo u kupatilu, odmah zamislim njegove nabubrele bokserice sa *alatom* u punoj erekciji. Tad se toliko uzбудim da ne mogu da se i sama ne *poigram*. Ponekad plačem dok *to* radim, nekad mi, opet, sve deluje opušteno i lako. Samo spustim ruke među bedra i započnem *igricu* koja, činilo mi se, može da potraje satima. S tim da prvi put nastojim da svršim kad i on. U principu, treba mu nekih petnaest minuta. Nakon što svrši, prvo ga opere u lavabou, pa uredno toalet papirom prebriše unutrašnju stranu ve-ce šolje, onda pusti vodu. Šum vodokotlića otad me naročito uzbuđuje. Po tome zaključujem da ga još volim. Na neki uvrnut način, masturbacija je najstabilnija karika koja nas trenutno povezuje. Ne samo zato što *znam* da me vara. Prema toj činjenici apsolutno sam ravnodušna. Toliko da se nisam potrudila čak ni da saznam ko je ona. Psihoanalitičari bi verovatno rekli da se plašim. Znete već one klišeje o ženama u paničnom strahu od toga da je ljubavnica mlađa i atraktivnija od njih. U

mom slučaju stvarno nije tako. Problem s nama glumcima i načinom na koji pokazujemo emocije je taj što smo sve već doživeli na sceni. Zato ne bi bilo normalno da me pogodi i potrese neki sitni flert ili usputni seks, ukoliko sam sinoć na rukama imala krv ubijenog sina!